

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Hámori Sándor ügyvéd (címe) által képviselt I.rendű felperes neve (I. rendű felperes címe) I. rendű, II. rendű felperes neve (II.rendű felperes címe) II. rendű felperesnek, dr. Karas Monika ügyvéd (címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, sajtó-helyreigazítás iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2011. július 7. napján meghozott, 65.P.22.630/2011/8. számú ítélete ellen a felperesek részéről 9. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg az alperesnek 15.000 (tizenötezer) forint + áfa fellebbezési költséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 36.000 (harminchatezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

Az alperes által kiadott ... című napilap ... napján „...” címmel jelentetett meg cikket, mely érintette I.rendű felperes neve I. rendű és a II. rendű felperes neve II. rendű felperes személyét is.

Az I. és II. rendű felperesek sérelmezve a lapban megjelenteket, sajtó-helyreigazítás közzétételére kérték kötelezni az alperest.

Előadták, hogy az alperes valótlanul közölte, hogy a ... Zrt. abban egyezett meg az I. rendű felperessel, hogy közös vállalatot hoznak létre a további üzemeltetésre, de a magyar fél a közösen előkészített megállapodást felrúgta, mert a ... Zrt-t nem tartotta illetékesnek a megállapodás aláírására, csak az anyacéget, a ...-t.

Ezzel szemben előadták, hogy a való tény az, miszerint ilyen tartalmú, közösen előkészített megállapodás nem jött létre, így azt a II. rendű felperes fel sem

rúghatta. Az I. és II. rendű felperesek azért sem köthettek megállapodást, mert úgy ítélték meg, hogy a ... Zrt. nem illetékes vitás kérdések rendezésében. Ezen túlmenően a ...-t sem tartották illetékesnek megállapodás létrehozására és aláírására. Mindezek miatt nem létező megállapodás aláírására vonatkozó kikötés nem létezett, ezért az aláírása sem hiúsulhatott meg.

Az alperes kérte a felperesek keresetének elutasítását.

Előadta, hogy egy hosszú vitáról kívánt tudósítani, és a lehető legnagyobb körültekintéssel járt el, amikor mindegyik felet megkérdezte az esetről, majd mindkét féllel egyeztetette a cikk szövegét. Hivatkozott továbbá arra, hogy a cikk melletti keretes írásban szerepelt az eset teljes kronológiája, melyből az események megfelelően nyomon követhetők voltak. A felperesek által sérelmezett kitétel az ellenérdekű fél részéről nyilatkozó személynek az álláspontja, illetőleg megfogalmazása volt. Az eset lényege az volt, hogy mindkét cégnek az anyacégtől volt szüksége felhatalmazásra, a külföldi cég olyan felhatalmazással rendelkezett, amelyet azonban a felperesi oldal nem fogadott el és emiatt nem jött létre konkrét megállapodás. A keretes írásból ez a tartalom egyértelműen kiolvasható. A felek közötti vitáról megfelelően beszámolt, azonban az nem feladata, hogy az egyes vitapartnerek közléseinek valóságát igazolja.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperesek keresetét elutasította, és kötelezte az I. és II. rendű felpereseket, hogy fizessenek meg egyetemleges kötelezettként 15 napon belül az alperesnek 50.000 forint perköltséget, és a Magyar Államnak külön felhívásra 27.000 forint eljárási illetéket.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette a sajtószabadságról és médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 12. § (1) bekezdését, 12. § (2) bekezdését, a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 164. § (1) bekezdését, a 206. § (1) bekezdését, 342. § (1) bekezdését, 343. § (3) bekezdését és a Legfelsőbb Bíróság PK 12. és 14. számú állásfoglalásait.

Az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy az alperes a sérelmezett írásban két vitás fél álláspontját jelenítette meg, és ezek nyilvánosság elé tárása során nem közölt valótlan tényeket, mert az I. és II. rendű felperesek által sérelmezett közléshez nem fűzött semmifajta kommentárt, ami azt erősítette volna az olvasóban, hogy ezek a való tények a felperesi állásponttal szemben.

Megjegyezte, hogy a cikk teljes szerkesztése mutatja azt, hogy a szerző tényfeltáró jelleggel, a rendelkezésre álló adatok alapján dolgozta fel az eseményeket, és ennek során közölte a megkérdezettek által elmondottakat is. Az adatgyűjtés során sem lehetett teljesen egyértelmű, hogy az I. rendű felperes kifogásolta a ... Zrt. képviselőivel való megállapodással összefüggésben rögzítetteket, mert I. rendű felperes a szerzőnek írott leveléből ez nem következett. Kitért az elsőfokú bíróság arra, hogy a bizonyítási eljárás során a felperes által csatolt okiratokból megállapítható, hogy a felperes kifogásolta a tárgyaló fél felhatalmazásának hiányát, ez azonban nem zárja ki azt, hogy a másik fél számára a tárgyalások egy megegyezés irányába mutathattak. Ezt erősítette az, hogy mindketten egyetértettek

a közös vállalati forma létrehozásában, még a kompetencia hiányára való folyamatos felperesi utalás mellett is. Ez a felperesi hozzáállás azonban megjelent a cikkben, így a felperesekről alkotható kép nem torzult. Megjelenítésre került az is, hogy miért nem jött létre a felperesi részből a megállapodás, illetve ahogy az ellenérdekű vitapartner fogalmazott, a felperes miért „rúgta fel” azt. Mivel a másik fél ezt a megfogalmazást használta, a szerzőnek ettől nem kellett eltérnie.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint lényegtelen a felperesek megítélése szempontjából az, hogy létrejött-e megállapodás, vagy csak egyeztető tárgyalásokat folytattak, mert a hangsúly azon volt, hogy mi az oka a megmerevedett álláspontoknak. A lényeg az, hogy a felperesek együttműködnek-e, illetőleg hajlandók-e tárgyalni a másik partnerrel vagy folyamatosan megkérdőjelezzék annak felhatalmazottságát.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az I. és II. rendű felperesek nyújtottak be fellebbezést, amelyben elsődlegesen kérték az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a keresetüknek való helyt adást. Másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, és a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását indítványozták.

Kifejtették, hogy az elsőfokú bíróság ítélete nem megalapozott, iratellenes és jogszabálysértő.

Elsődlegesen arra mutattak rá, hogy az alperes a cikkben a másik fél álláspontját az általuk sérelmezett kérdésben egyáltalán nem mutatta be, tehát az olvasó számára nem volt megismerhető, hogy az egyik fél álláspontjával szemben mi a másik fél nézete. Az alperes az általa hivatkozott keretes írásban is valótlan tényként ismertette azt, hogy egy vegyes vállalat létrehozásában az I. rendű felperes, illetőleg partnerei megállapodtak. A cikk egészét tekintve teljesen egyértelmű, hogy az alperes szerint is létrejött a felek között egy megállapodás egy vegyes vállalat létrehozásáról. Önmagában nem mentesülhet az alperes a helyreigazítási felelősség alól arra való hivatkozással, hogy egy vitáról számolt be, mert ennek korlátját képezi az, hogy valótlan tényállításokat nem tehet. A vita a felek között a részvények jogszabályellenes eltulajdonításáért felelős személyi körének, a kár mértékének, a létesítmények, és egyes eszközök 17 éves, jogcím nélküli használata ellenértékének megállapítása körében áll fenn. Az alperesi írás azonban nem ezeket a tényleges vitával kapcsolatos álláspontokat mutatta be.

Rámutattak, hogy a per során okiratokkal tudták alátámasztani az általuk közzétenni kért helyreigazító közleményben megfogalmazott állításait. Hivatkoztak továbbá arra, hogy a cikk megírását megelőzően minden olyan bizonyítékot a szerző rendelkezésére bocsátottak, melyből kétséget kizáróan következethető volt a megállapodás hiánya. A cikk megjelenését megelőzően az I. rendű felperesnek az alperesi szerzővel folytatott kommunikációjából megállapítható a kifogásolása annak, hogy a ... Zrt-vel megegyezett volna. Függetlenül attól, hogy a külföldi cég képviselője milyen megfogalmazást használt, ha ennek tartalmáról utóbb mégis kiderül, hogy az valótlan, azért a sajtószervnek helyt kell állnia.

Az elsőfokú bíróság által a felperesek társadalmi megítélésével kapcsolatosan kifejtett álláspontja azért nem elfogadható, mert jelen esetben egy sajtóperről volt

szó, nem pedig jóhírnév megsértésének megállapításáról. A sérelmezett szöveg súlyosan sértő, mert olyan személyeknek tünteti fel a felpereseket, mint akik okozói a kialakult helyzetnek.

Rámutattak arra, hogy a per eldöntéséhez szükséges tényeket az alperesnek kellett volna bizonyítania, azonban semmiféle bizonyítékkal nem tudta alátámasztani az állításait.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

Az I. és II. rendű felperesek fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla teljes egészében osztotta az elsőfokú bíróság által kifejtetteket, ezért határozatát a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

Az Smtv. 12. § (1) szerint, ha valakiről bármely médiatartalomban valótlan tény állítanak, híresztelnek vagy vele kapcsolatban való tényeket hamis színben tüntetnek fel, követelheti olyan helyreigazító közlemény közzétételét, amelyből kitűnik, hogy a közlés mely tényállítás valótlan, illetve megalapozatlan, mely tényeket tüntet fel hamis színben és ehhez képest melyek a való tények.

Az alperes cikkében azt mutatta be, hogy a II. rendű felperes és a ... Zrt. tulajdonában lévő ... tulajdonlásával összefüggésben milyen gondok merültek fel a tulajdonostársak között. Ennek során nyilatkoztatta az I. rendű felperest, valamint a másik érdekelt konszern fő részvényesét. Ennek során a cégvezetők saját álláspontjukat ismertethették. A felperesek a perben a külföldi érdekeltségű cég vezetője által elmondottakat vitatták.

A cikk egyrészt tényfeltárást végzett, másrészt az ellenérdekű feleket megszólaltatta és az eseményekkel kapcsolatosan kiegyensúlyozottan és arányosan tudósított. A közöltekből nem lehet egyértelműen arra következtetni, hogy egyik vagy másik fél javára elfogult lenne a szerző. A cégvezetők elmondhatták, hogy milyen megoldási módokat látnának szívesen, és nyilatkoztak az elmúlt időszak eseményeiről is. Az alperesnek nem volt feladata az, hogy minden egyes, egyik vagy másik fél által elmondott közlésre a másik fél megfelelő nyilatkozatát rögzítse és megjelentesse. Nyilvánvalóan a cégvezetők saját álláspontjuk szempontjából különböző eseményekről, különböző hangsúllyal, esetleg eltérő előjellel nyilatkoztak. Helyesen állapította meg ezért az elsőfokú bíróság, hogy az alperes két vitás félnek az álláspontját közölte és tárta a nyilvánosság elé. Mivel az alperes egy létező, ellentétes megítélésű helyzetet ténylegesen vita formájában mutatott be, a nézőpontok ütköztetésében foglaltak miatt helyreigazításnak nem volt helye, figyelemmel a PK 12. számú állásfoglalásban rögzítettek. A vitában a saját álláspont kifejezése szükségképpen történhet, a nyelvtani értelemben vett állítás megfogalmazásával is. Önmagában ez a vita tényleges voltának megállapítását nem befolyásolhatja.

A rendelkezésre álló okirati bizonyítékokból azt lehetett megállapítani, hogy a két gazdasági társaság között hosszú ideje tartó nézetkülönbség és pereskedés után körvonalazódott egy végső megállapodás lehetősége. Ennek érdekében több tárgyalást is tartottak a felek. Ezek során a felperesi oldal valóban hangsúlyozta a másik tárgyalópartner inkompetenciáját, de nyilvánvalóan maga is szükségét érezte bizonyos tárgyalási folyamatnak, hiszen akkor nem tett volna lépéseket ebbe az irányba.

Az, hogy a felperesi oldal felrúgta volna a megállapodást, nem nélkülöz minden alapot, mert az ellenérdekű fél részéről készült egy határozattervezet, amely nyilvánvalóan az azt megelőző tárgyalások eredményéhez igazodva keletkezett, de utóbb lényegi megegyezést nem eredményezett. Nem mellékes ebből a szempontból az sem, hogy később sem jött létre megegyezés a felek között.

Nincs különös jelentősége annak a felperesek megítélése szempontjából, hogy pontosan melyik céggel kívántak megállapodást kötni, illetőleg tárgyalni. A cikk teljessége szempontjából annak volt jelentősége, hogy megegyezés nem született. A megállapodás felrúgására való utalás az azt megelőző tárgyalásokon alapuló közlés volt, a felperesi magatartás sajátos szemszögből való minősítése, ami a fennálló vita lényegének megjelenítését is szolgálta.

A felperesi fellebbezés nem volt eredményes, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 239. §-ának utaló szabálya és a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint az I. és II. rendű felpereseket kötelezte egyetemlegesen az alperesnek járó perköltség megfizetésére. A másodfokú perköltség az alperesi jogi képviselőt a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése, 4/A. § (1) bekezdése alapján járó ügyvédi munkadíj.

Ezen túlmenően az I. és II. rendű felperesek kötelesek szintén egyetemlegesen megfizetni a Magyar Államnak külön felhívásra a le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint.

Budapest, 2011. november 8.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.  
a tanács elnöke

. Kisbán Tamás s.k., Győriné dr. Maurer Amália s.k.  
előadó bíró

bíró

A kiadmány hiteléül:  
tisztviselő